

að þér, og húsbóndi þinn veitti okkur líka öruggt fylgi, hvað það snerti. — Hreint héldum við að hann væri að verða óður, svo ólmlega lét hann. En við höfðum ekki lengi leitað, þegar Castilhó komst að því, hvar þú varst niðurkominn. Og það létti sannarlega þungri byrði af okkur að vita, að þú varst lifandi og úr allri hættu; og það gaf okkur í svipinn von um, að við mundum líka brátt finna Skúla.“

„Ef þið Ólafur farið að leita að Skúla suður í Saó Pauló, þá vil ég fá að fara með ykkur,“ sagði ég.

„Já, við Ólafur höfum talað um, að við færum allir suður til Saó Pauló; en ef við finnum ekki Skúla þar innan eins mánaðar, þá fer þú aftur heim, en við Ólafur höldum alla leið til Portó Alegre.“

„Vel og gott!“ sagði ég; „en hvenær eigum við að leggja á stað?“

„Við höfum ákvarðað að fara í næstu viku.“

„Og ég skal þá verða ferðbúinn,“ sagði ég.

—Daginn eftir fórum við Móses heim. Ég sagði Castilhó að ég ætlaði í langferð með þeim löndum mínum í Rió, og að ég yrði í burtu rúman mánuð. Í fyrstu vildi karl ekki heyra það nefnt, að ég yrði svo lengi að heiman; og Ísabella reyndi á allar lundir til að fá mig til að hætta við þetta ferðalag. En þegar ég var búinn að segja þeim frá hvarfi Skúla og sýna þeim fram á, að það væri blátt áfram kristileg skylda mín, að taka þátt í leitinni, þá lét karl undan og gat þess um leið, að hann hefði gjört hðf sama í mínum sporum.

Tveim kvöldum síðar sá ég ljós í turnglugganum á Kástalanum. Fór ég þá samstundis vestur að berjarunnum í hliðinni. Exilóna var þar fyrir. Hún var nú með sérlega glöðu bragði. Sagði hún mér, að hún væri